

Kapitola 2

Král Agramont jednou přistihl jednoho ze vzpurných knížat, jak na veřejné ulici vykonává velkou potřebu. Vojáci z královy družiny se na něj samozřejmě chtěli vrhnout, že jej sprovodí ze světa, avšak král jim to zarazil. Velkomyslně pověděl, že by bylo nečestné a krále nehodné, kdyby své odbojné poddané zabíjel, když mají kalhoty dole. Proto své družině nařídil, aby knížete nechali být do doby, než bude mít kalhoty zpátky na sobě. Vychytralý kníže se proto rozhodl potupně opustit město bez kalhot a proslychá se, že je po zbytek života ze strachu nosil už jen v bezpečí svého hradu, a když výjimečně vycházel mezi lid, nosil ženskou suknici anebo chodil úplně bez kalhot.

ROB Z AMIENSY: KRONIKA DOBY KRÁLE AGRAMONTA

*sidelní hrad rodu Siladorů, Stříbrný Kámen,
měsíc prvního cyklu, rok Změny
letopočet 1215 po Vylodění
96. rok bez krále*

Přehodil přes své nahé tělo dlouhý vyšívaný chalát, nabral si do rukou ze skleněné mísy s ovocem hrst datlí, rozhrnul kobaltově modré draperie a otevřel dveře na balkon. Ihned se do něj opřel studený vzduch, ale mladý muž vypadal, že mu venkovní teplota nijak nevadí. Tělo mu ještě pocitově dohřívalo z nedávného vášnivého opojení, tudíž příjemně ochlazení uvítal. Vložil si do úst jednu z datlí, vstoupil na balkon podpíraný osmi krakorci a opřel se o ošoupané kamenné zábradlí. Jemně poprchávalo, ale kamenná stříška, kterou držely čtyři tenké šestiboké sloupky, zabraňovala dešti namočit mladému otužilci dlouhé tmavé vlasy splývající k ramenům.

Nechutí zkrivil tvář. Vyplivl datlovou pecku a sledoval, kam dopadne. Odrazila se od křivé špičky střechy hradní knihovny, sklouzla k okapu, od jehož okraje se odrazila a přepadla kamsi dolů na první hradní nádvoří. Nejspíš někam mezi kašnu a vstupní bránu.

Vzápětí vyplivl i datli samotnou a zbytek zklamaně rozhodil po balkoně.

„Tfuj!“ ulevil si Kaldur Silador, pětadvacetiletý syn správce Kraegarů a zastupující člen městské Rady. „Nejsou vůbec sladké, ale vysušené! Úplně bez chuti.“

Jeho otec Atharal nemohl kvůli postupující nemoci tento úřad vykonávat, a tak synovi nezbyvalo, než otce v jeho funkci zastupovat, dokud se plně neuzdraví. Kaldurovi to samozřejmě vyhovovalo. Konečně měl něco z moci, po níž každý syn mocného otce touží.

S Atharalem to bylo vážné. Poslední čtyři měsíce se jeho stav zhoršil natolik, že nezvládal ani vylézt z postele, natož si sám dojít na záchod nebo se najíst. Kaldur vycítil, že brzy přijde jeho čas.